

СМЕРТЬ В ІМ'Я ЖИТТЯ - Джерело

Написав Діана Парипа
Середа, 16 грудня 2015, 04:44

СМЕРТЬ В ІМ'Я ЖИТТЯ

Історія, описана нижче, не вигадана. Вона дійсно мала місце у 1973 році на Харківській залізничній станції.

Буяло літо. Сонце, літня спека,
А небо синє-синє угорі.
Природа вся співає, і лелеки
Десь чути клекіт ген удалині.

Субота. День жаркий-жаркий надворі,
На залізниці нині вихідний.
Усі відпочивають у спокою,
Лише Семен, робочий, тут один.

Семену 40 років. Й син у нього –
Антон – найбільша радість у житті.
І він свого синочка дорогого
З собою часто брав, узяв й тоді.

Сьогодні його зміна. Чергування.
Провірити потрібно всі шляхи,
Щоб все було в порядку ідеальнім,
Бо скоро поїзд має тут пройти.

Висока надворі температура,
Від неї рейки можуть розійтись,
Тож треба все оглянути, продумать,
Й Семен увесь в роботу погрузивсь.

І поки батько в пильній був роботі,
Антон, синочок, гравсь неподалік.
Завжди веселий він і безтурботний,
Ішов вже хлопчику десятий рік.

І тут, біля залізної дороги,
Де зараз знаходились батько й син,
Розкинувсь ліс – такий густий, розлогий,
Із озером прекрасним голубим.

Антон побачив озеро. «О тату,
Дозволь мені скупатися піти».
А прохолода озера так радо
Зове його до себе:»Поспіши!»

«О ні, Антоне, почекай хвилинку,

СМЕРТЬ В ІМ'Я ЖИТТЯ - Джерело

Написав Діана Парипа
Середа, 16 грудня 2015, 04:44

Ще трохи – і роботу закінчу,
Тоді ми разом підемо, дитинко,
Там глибоко, тебе не відпущу».

Семен трудивсь, роботи бо доволі,
І тут побачив він жахливий вид:
На зіткненні в одному місці колій
Розкручені й розкидані болти.

Семен у відчаю. О, що ж робити?
За розкладом бо руху поїздів
За півгодини поїзд пасажирський
Повинен по цій їхати колії.

Тремтячими від страху він руками
Почав болти збирати і вставлять.
Але ніяк, ніяк це не вдавалось,
Він весь тремтів. О, як це подолать?

І тут – як грім, як голос безнадії,
Семен вчув крик: «О таточку, тону!
Спаси мене!» «О Господи, що діять?
Спішу, синочку, почекай, спішу!»

Болти він кинув – і мерщій до сина,
До озера, бо там його дитя.
Та, вражений, спинивсь: почув гудки він,
Ішов це поїзд, йшов без вороття.

І він вернувся, весь блідий, тремтячий,
Потрібно встигнуть докрутить болти!
«Я зараз, мій синочку, почекай же,
Останній болт закінчую крутить!»

Та крику хлопця не було вже чути,
Семен не пам'ятав, як добігав
До озера – і стрибнув із розпуки,
Із нього тіло сина він дістав.

Це був його Антон, його дитина,
Це скарб неоціненний, дорогий.
Такий веселий і такий грайливий,
Такий непосидючий, запальний...

І батько виніс хлопчика на берег,
Мерщій – і штучне дихання робить.

СМЕРТЬ В ІМ'Я ЖИТТЯ - Джерело

Написав Діана Парипа
Середа, 16 грудня 2015, 04:44

Семен тряс тіло, вірив: оживе він,
Та марно все, бо синові – не жить.

А в цей же час йшов пасажирський поїзд
По шляху, що Семен зремонтував.
Із Півдня люди повертались, з моря,
Додому кожен радо поспішав.

Семен стояв. І все дивився мовчки
На поїзд той, що безтурботно мчав.
Тоді звів очі на свого синочка,
І сльози лились по його щоках.

Коли ж проїхав поїзд, враз роздався
Страшний той крик, що душу роздирав...
Семен, свої до неба руки знявши:
«Господь, за що мене Ти покарав?»

Не пам'ятав, як тіло взяв на руки
Й до станції доніс його без сил.
Не було більшої для нього муки,
Ніж втратить сина, який був один.

А в похорон ніхто не міг впізнати
Колишнього Семена – ні, не він.
Він дуже схуд і постарів занадто,
Німу мовчанку лиш в собі таїв.

Лиш в той момент, як труну опускали
У яму, тоді тихо проказав:
«Подяку, Боже, я Тобі складаю,
Що Ти синочка дорогого дав!

Що міг прожити з ним я десять років,
Найкращих років у моїм житті!»
Він замовчав, а у очах глибоких
Застигли сум, печаль й великий біль.

Й слова ці чули люди в ту хвилину,
Й таким незвичним й дивним було те,
Що батько, втративши свою дитину,
Не проклинав, а дякував за все.

Загинув хлопчик. Раптом й так трагічно,
Але ця смерть була в ім'я життя –
Не врятувавши сина, батько тим же

СМЕРТЬ В ІМ'Я ЖИТТЯ - Джерело

Написав Діана Парипа
Середа, 16 грудня 2015, 04:44

Спас сотні тих, хто в поїзді вертався.

О любі друзі, так й Небесний Батько
Життям Свогого Сина заплатив,
Щоб ми усього мали подостатком,
Щоб кожен з нас у славі вічно жив.

За нас Христос помер там, на Голгофі,
Звершилась Божа воля бо свята.
А люди ще такі часом жорстокі,
Не цінять кров Спасителя Христа.

Подумаймо, яка ціна велика
Заплачена була за весь наш гріх.
За світ увесь помер Христос Спаситель,
Схились, мій друже, ти до Його ніг.

Подякуй Богові за дар чудовий,
За те, що Сина в жертву Він післав,
Що полюбив нас дивною любов'ю,
Що небо людям Він приготував.

Схились тепер, бо може бути пізно,
Збагни всю велич, всю любов Отця.
За нас, людей, за нас, таких всіх різних
Пролилася Христова кров свята.

Не зможемо збагнути ми ніколи
Любові Божої і доброти.
Подякуймо Йому, й за дар чудовий
Хай линуть в небо наші молитви.

26.06.2007.